

Man tegen man

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

Vuurland

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtsspel

Geen genade

Man tegen man

www.boekerij.nl

Chris Ryan

Man tegen man

*Geordie Sharp maakt zich op voor de ultieme
confrontatie met zijn aartsvijand:
IRA-terrorist Declan Farrell*

Eerste druk 1997
Zevende druk 2019

ISBN 978-90-225-8643-3
ISBN 978-94-023-1274-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Stand By, Stand By*
Vertaling: Jan Smit
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1996 Chris Ryan
© 1997 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder

Woord vooraf

Mijn bijzondere dank gaat uit naar iemand die anoniem wil blijven, maar zonder wiens redactionele hulp ik dit boek nooit had kunnen schrijven. Verder dank ik mijn familie en vrienden voor hun geduld en begrip. En natuurlijk Mark Booth, Liz Rowlinson, Tracy Jennings en Nicky Eaton van Century.

Het kasteel

*De ridders vechten in de zaal, de mensen kijken allemaal.
Narren maken grappen, terwijl de mensen elkaar trappen.
Beneden klinkt geschreeuw van pijn, waar de kelders zijn.
De Koning zit op zijn troon te leunen als de mensen kreunen.
De Dame die zilverdraden draagt, is bang voor de
spin en voor de doden.*

Sarah Ryan, 7 jaar, 1996

Lijst van termen

AK-47	kort 7.62-mm geweer van Russische makelij
ASU	<i>Active Service Unit</i> , cel van het Ierse Republikeinse Leger
Det	<i>Detachment</i> , inlichtingendienst
DAS	Colombiaanse geheime politie
dicker	verspieder van het Ierse Republikeinse Leger
Galil	automatisch 7.62-mm geweer van Israëliëse makelij
G3	automatisch 7.62-mm geweer
GPS	<i>Global Positioning System</i> , plaatsbepalingssysteem
HK-53	automatisch 5.56-mm geweer
IRA	<i>Irish Republican Army</i> , Ierse Republikeinse Leger
L2	handgranaat
Magellan	merknaam van GPS, zie boven
MP 5	5.56-mm machinepistool
PIRA	Provisional IRA
player	terrorist
RPG7	raketwerper van Russische makelij
RUC	<i>Royal Ulster Constabulary</i> , Noord-Ierse politie
SAM	<i>surface-to-air missile</i> , luchtdoelraket
SAS	<i>Special Air Service</i> , speciale eenheid van de Britse strijdkrachten
SA-80	7.62-mm geweer
SEAL	<i>Sea, Air and Land</i> , speciale eenheid van de Amerikaanse strijdkrachten

Sig	Sigsauer 9-mm pistool
SP	Special Projects, onderdeel van de SAS
TACBE	<i>Tactical beacon</i> , noodradio
203	combinatie van een 7.62-mm geweer (bovenste loop) en een 40-mm granaatwerper (daaronder)
319	VHF-radio

1

Die nacht kwam de droom weer terug. Zoals altijd werd ik naar voren gesmeten, niet in staat mijn snelheid te controleren. Het voelde alsof ik in een achtbaan op de kermis zat en schokkend en trillend door de koude, donkere lucht werd geslingerd. Maar waarom waren er geen andere passagiers en was ik helemaal alleen in die ijskoude nacht?

Het was een woeste rit. Oké, dacht ik, de rails zijn kromgetrokken, maar ik red het wel. Ik klampte me aan de zijleuning vast om er niet uit te vallen. Maar toen begon er iets aan mijn linkerarm te sleuren en trok me naar achteren, alsof die kant van het wagentje steeds verder achterbleef. Laat los, stommeling, dacht ik, maar mijn vingers weigerden zich los te maken van de leuning. Een felle pijn sloeg door me heen. Ik val naar beneden, dacht ik. Ik word in tweeën gescheurd.

De kou was niet te harden. De lucht die langs me heen gierde was zo ijzig dat het leek of mijn huid in brand stond. Toen ik mijn mond opende om te schreeuwen, bevroren de wortels van mijn kiezen, zodat ik mijn kaken snel weer op elkaar klemde. Boven de zwarte horizon voor me uit zag ik een lichtschijnsel. Ik werd naar die heldere rand gesmeten – de rand van de wereld. En ik wist maar al te goed wat er over die rand te zien was. Omhoog en naar voren stormde ik, steeds sneller, terwijl mijn arm bij de elleboog uit elkaar werd getrokken.

Toen, in een fractie van een seconde, was ik over de rand, in het licht, en dook ik omlaag naar een operatiezaal die zo groot was als een vliegveld. Een muur van hitte steeg naar me op, zodat ik begon te zweten, net als in de woestijn van Abu Dhabi. Felle schijnwerpers ver-

lichtten de tafel. Ik zag beademings- en hartbewakingsapparatuur, naast infusen, zuurstofcilinders en witte schalen vol met instrumenten. Verplegers in groene jassen, met maskertjes voor hun mond, stonden al te wachten, rondom een lange chirurg die een injectienaald zo groot als een AK-47 in zijn hand hield. De punt van de glinsterende naald was recht op mijn oog gericht. Ik wou dat ik een geweer had om hem van een afstand te kunnen neerschieten, maar ik stormde machteloos op hem toe. *'Klootzakken!' brulde ik terwijl ik neerstortte. 'Klootzakken! Klootzakken!'*

Ik werd wakker. Kath stond in de deuropening. Het licht van de overloop scheen op haar sluike blonde haar. Op de achtergrond hoorde ik Tim huilen.

'Geordie,' zei ze zacht. 'Gaat het?'

'Ja, ja.' Ik probeerde me om te draaien, maar ik had me helemaal in het beddengoed gewikkeld, als een kip die klaar is voor de oven.

Kath kwam naar me toe en legde haar hand op mijn voorhoofd. 'Je bent drijfnat. Ik zal de lakens verschonen.'

'Nee, laat maar. Bedankt. Hoe laat is het?'

'Even na drieën.' Ze ging op de rand van het bed zitten, afgetekend tegen het licht. Met haar ene hand trok ze haar ochtendjas wat strakker om haar hals en met de andere streek ze het bovenste laken glad. 'Hoe laat ben je naar bed gegaan?'

'Dat weet ik niet. Een uur of halftwee.'

'Hoeveel heb je gedronken?'

'Niet zoveel. Nog twee of drie whisky's.'

Ze wist heel goed dat het veel meer geweest moest zijn, maar dat ik me in alle bochten wrong om dat te ontkennen. Ze besefte dat drank een serieus probleem voor me ging worden en ze had me al een paar keer dringend gevraagd om professionele hulp te zoeken.

'Wat was het?' vroeg ze. 'Weer diezelfde droom?'

'Ja. Lag ik te schreeuwen?'

'Ik dacht dat je werd vermoord. Je brulde het hele huis bij elkaar. Tim werd er wakker van.'

‘Sorry.’

‘Het geeft niet. Ik wilde je nog vragen wanneer Tony hierheen komt voor de selectie.’

‘In juni, denk ik. Hoezo?’

‘Ik vroeg het me af.’

Ik wist wat ze dacht. Tony was mijn redding geweest in Irak en zou een kalmerende invloed op me kunnen hebben als hij in Engeland terugkwam. Hij zou me kunnen helpen de ervaringen uit de Golfoorlog te verwerken. Misschien had ze daar gelijk in – wie weet?

‘Doet je arm pijn?’ vroeg ze.

‘Nee, daar heb ik geen last van.’

‘Hoofdpijn?’

‘Een beetje.’

‘Neem wat paracetamol.’

‘Goed.’

Ze drukte twee tabletten uit een strip die op het nachtkastje lag en gaf ze me met een glas water. Ik hees me op een elleboog om ze in te nemen.

‘Dank je. Het gaat nou wel weer.’

Ze streek met een hand door mijn haar. Toen stond ze op, liep naar de deur en trok hem zachtjes dicht. Even later hield het kind op met huilen. Het licht op de overloop ging uit en ik hoorde de deur van onze slaapkamer in het slot vallen.

Onze slaapkamer. Daar hoorde ik ook te slapen, in ons grote tweepersoonsbed. Het feit dat ik hier in mijn eentje lag, gaf de situatie goed weer. Die steeds terugkerende nachtmerrie was een excuus om alleen te slapen. Ik had gezegd dat ik naar de logeerkamer ging om Kath niet uit haar slaap te houden met mijn akelige dromen. Maar diep onder de oppervlakte was er nog veel meer mis.

Mijn lakens waren klam. Zoals de meeste jongens van het Regiment sliep ik naakt. Ik stond op, wreef me droog met een handdoek, opende het raam wat verder en liet de koele nachtlucht rond mijn lichaam stromen om helemaal op te drogen. Ik luisterde naar de wind

die door de eikenboom achter het huis ruiste. Een uil riep luid, dichtbij. Ik was jaloers op de vogel, die zo weinig zorgen had. Een paar muizen per nacht en hij was tevreden. Hij had geen idee van oorlog, gevangenschap of dood.

Na een tijdje ging ik terug naar bed en bleef naar het plafond liggen staren met de lakens tot aan mijn kin getrokken. Ik wist heel goed dat mijn problemen voortkwamen uit wat er in de woestijn en in dat smerige ziekenhuis in Irak was gebeurd.

Ik dacht aan Tony, een aardige, onverzettelijke kerel. Tony, die samen met mij gevangen had gezeten en zoveel had gedaan om me erdoorheen te slepen met zijn geestelijke weerstand en zijn onstuitbare gevoel voor humor. Eigenlijk heette hij Antonio Lopez, maar sinds zijn vroegste jeugd noemde iedereen hem Tony. Als SEAL (lid van de Amerikaanse *Sea, Air and Land Special Forces*) had hij voor veel heterere vuren gestaan dan ik, zeker toen die operatie in Panama misliep. Hij was redelijk goed uit de Golfoorlog gekomen en wilde nu hier in Engeland de selectietraining doen om twee jaar bij het Regiment te kunnen dienen. Was ik zoveel zwakker dan hij dat ik onder de druk bezweken was?

Ik dacht maar steeds aan hoe het vroeger was geweest, tussen Kath en mij. Als iemand het toen had gevraagd, zou ik naar waarheid hebben gezegd: 'Geweldig!' In één woord. We hadden elkaar vier jaar geleden ontmoet en tot onze vreugde ontdekt dat we binnen een week allebei onze vijfentwintigste verjaardag zouden vieren. Nu ik hier in het donker lag, herinnerde ik me de dag dat we het huis hadden gevonden. We hadden een foto achter het raam van een makelaar gezien en de sleutel gevraagd. De prijs lag een beetje hoog, maar dankzij de vrijgevigheid van mijn schoonouders hadden we toch een aanbetaling kunnen doen. De makelaar waarschuwde ons dat het vrij afgelegen lag. 'Het is daar een heel andere wereld,' zei hij. 'Geen punt,' had ik geantwoord, 'dat is precies wat we zoeken.'

Hij gaf ons de sleutels en we gingen naar het huis, vijftien minuten rijden van de stad. Toen we het zagen, keken we elkaar aan en grijns-

den. Het was oud, minstens honderdvijftig jaar, en het stond op een ideale plek, aan het eind van een laantje in een holte, midden in de velden. Een rij eiken liep vanaf het huis naar een klein dal aan de achterkant, en een smal beekje sijpelde tussen de bomen door. Zelfs in de winter, ondanks de kale takken, leek het een droom. Hoe zou het hier hartje zomer dan wel zijn?

Het huis heette Keeper's Cottage omdat er ooit een jachtopziener had gewoond. Al gauw noemden we het kc. In de loop van de jaren waren de stenen verbleekt tot een zachtrode tint, karakteristiek voor Herefordshire, en de vorige eigenaars hadden het helemaal opgeknaapt, zodat we er meteen in konden trekken. De tuin was verwilderd, maar Kath had groene vingers en ging enthousiast aan het werk toen de lente aanbrak. Op haar instructies deed ik het zware graafwerk. Zij maakte het ontwerp en zette de planten erin. Tot haar vreugde bleken er tussen de eiken ook lijsterbessen te staan, haar favoriete bomen, die in de herfst een stralende pracht van helderrode bessen vertoonden. Het huis en de omgeving deden me denken aan het huis in het noorden, waar ik was opgegroeid en als jongen op konijnen had gejaagd en tussen de heggetjes had gezworven.

In kc waren we zielsgelukkig. Het was voor ons allebei de eerste keer dat we in een huis zonder nummer woonden, wat we een groot pluspunt vonden, alsof we belangrijker waren dan onze vrienden in de stad. Het huis en de kamers waren precies goed voor ons: niet te groot en niet te klein. En het was er zo afgelegen dat we 's zomers spiernaakt op het gras konden liggen zonnen. Kath begon een moestuin en kweekte sperziebonen, doperwten, aardappelen en allerlei soorten kruiden. We aten zoveel verse sla dat we groene oren kregen. 's Winters hadden we het zo knus als eekhoorns in een holletje en van de boer naast ons mocht ik haardhout uit het bosje halen. In de huiskamer hadden we een Noorse houtkachel die dag en nacht brandde. Het fornuis had een extra brander voor het badwater. Als ik de klep openzette, werd de tank verhit.

De weggetjes en paden door het bos en de velden waren ideaal om

te joggen en ik kon thuis net zo goed aan mijn conditie werken als in het kamp. Al gauw had ik twee vaste routes, van tien en twaalf kilometer. Kath wilde graag een paard... als we een stal bij de boer konden huren – nadat de baby geboren was.

Tim zag keurig op tijd het levenslicht in het County Hospital in Hereford. Ik zag hem geboren worden, terwijl ik Kath's hand vasthield en probeerde haar pijn te delen. Hij woog ruim acht pond en zodra hij was gewassen, zagen we al dat zijn haar nog blonder en zijn ogen nog blauwer zouden worden dan van zijn moeder. Kath's ouders waren zo verrukt over hun eerste kleinkind dat ze helemaal uit Belfast kwamen om hem te zien. Ze logeerden bij ons en Meg hielp een paar dagen met de baby, totdat Kath voldoende was hersteld. Den, een gepensioneerd dokter, gaf medische adviezen, maar stak verder geen hand uit. Volgens mij deed hij thuis ook weinig, behalve televisiekijken.

En zo leefden we verder, gelukkig met elkaar. In de zomer van 1990 ging ik met het squadron naar Afrika, voor een oefening. We bleven twee maanden weg, maar toen ik terugkwam, was alles nog hetzelfde en pakte Kath en ik de draad weer op. Pas toen Koeweit door Saddam werd bezet en het D-Squadron naar de Golf vertrok, ging het mis.

Het afscheid was moeilijk. Voordat we begin januari 1991 van Brize Norton opstegen, hadden Kath en ik een paar emotionele momenten toen we toekomstplannen moesten maken voor haar en Tim voor het geval ik niet zou terugkomen. Zij hield natuurlijk het huis – of ze mocht het verkopen als ze wilde. Maar ik zei haar dat ze moest hertrouwen en dat Tim een zo goed mogelijke opleiding moest krijgen, desnoods op een kostschool als er geen goede openbare school in de buurt was. We huilden toen we erover praatten, maar we deden ons best om de toekomst onder ogen te zien.

De volgende dag waren we vertrokken. Voordat de oorlog begon, kon ik Kath regelmatig bellen vanuit de ontspanningscentra in de woestijn. Alles was oké. De satellietverbindingen werkten perfect en

het leek alsof ze in de kamer naast me stond te praten. Maar toen we eind januari naar Irak werden gestuurd, was er geen contact meer mogelijk. Ik sprak haar pas weer op 9 april, toen de leden van het D-Squadron op Cyprus werden herenigd, op weg naar huis. In die tien weken – in de woestijn, in het ziekenhuis en de gevangenis – was ik door een hel gegaan.

Tijdens het telefoongesprek vanuit Akrotiri klonk Kath heel gewoon: bezorgd om mij, levendig, liefdevol, met veel verhalen over Tim. Zij was niet veranderd, maar ik wel.

Zoals iedereen verheugde ik me erop om thuis te komen. Wekenlang had ik gedroomd van Engeland. Maar toen ik in Hereford aankwam, was er iets mis. Ik wilde niet meteen naar huis – ik kón het gewoon niet. Tot mijn schaamte dook ik eerst de kroeg in met een paar vrijgezelle jongens die in de stad woonden. Zij wilden een paar biertjes pakken en misschien een leuke meid versieren voor de nacht. Bij mij lag het minder simpel.

Tegen de tijd dat ik thuiskwam, was ik nauwelijks meer aanspreekbaar. Kath zag er fantastisch uit, zag ik op een soort objectieve manier, maar ze keek ook geschokt dat ik in zo'n toestand terugkwam. Tim was centimeters gegroeid en begon al te praten. Ze had hem het woordje 'pappa' geleerd en dat zei hij op commando. Ik had verستeld moeten staan, maar ik voelde niets. Het leek heel vreemd, maar ik was zelfs niet geil. De andere jongens waren nu in alle staten. In het vliegtuig hadden ze over niets anders gepraat. Zodra de Herc was geland, zouden ze zich suf neuken. Zo had ik me ook moeten voelen, maar het leek wel of Kath me niets meer deed. Ik kon niet met haar vrijen. Ik had zelfs moeite om haar op de wang te kussen of haar recht aan te kijken. En toen ze naar mijn belevenissen vroeg, vertelde ik haar alleen wat over mijn arm. De rest omzeilde ik.

Natuurlijk was ze gekwetst. Hoewel ze er flink onder bleef, kon ze haar zorgen en verdriet moeilijk verbergen. Ze hoopte waarschijnlijk dat het probleem – wat het ook was – na een tijdje vanzelf zou verdwijnen en dat alles weer normaal zou worden.

Vanaf het eerste begin wist ik dat de fout bij mij lag en niet bij haar. Dat probeerde ik haar ook te zeggen. Maar toen begonnen de nachtmeries en de hoofdpijn en greep ik naar de fles, terwijl ik vroeger nooit veel had gedronken. In plaats van vooruit ging onze relatie steeds verder bergafwaarts, totdat we elkaar in huis gingen ontwijken en nauwelijks nog een woord wisselden.

Toen ik in het kamp naar het medisch centrum ging om mijn arm te laten onderzoeken, had ik de dokter moeten vertellen wat er aan de hand was. Maar natuurlijk wilde ik geen zwakheid tonen – zoals ik het zag. Net als iedereen in het Regiment wilde ik weer op een missie worden gestuurd. Dat was de enige zin van dit bestaan. Wie toegaf dat hij psychische problemen had, liep de kans dat hij een spannende actie zou missen of zijn carrière naar de bliksem zou helpen en voorgoed op een zijspoor zou worden gerangeerd. Toen het hoofdkwartier ons de diensten van een psychiater aanbood, ging niemand daarop in.

De paracetamol begon effect te krijgen. Mijn hoofdpijn trok langzaam weg en ik kon me een beetje ontspannen toen ik de klok in de huiskamer vier uur hoorde slaan, maar dat was alles.

De volgende morgen was het helder en zonnig, een prachtige dag in mei. Toen ik de keuken binnenkwam, viel het zonlicht al over de tafel. Tims gezichtje zat onder de pap en ik glimlachte onwillekeurig. Maar ik voelde me belazerd door de kater van het bier en de whisky die ik de vorige avond had gedronken.

Kath had echte koffie gezet, zoals altijd. Terwijl ik mezelf een kop inschonk, zei ik: ‘Ik heb een besluit genomen. Ik ga met de dokter praten.’

‘Geweldig!’ Kath fleurde op. ‘Hoor maar eens wat hij zegt. Dat kan geen kwaad.’

‘Precies. Als het me niet bevalt, hoef ik er niet naar te luisteren.’

Even later reden we naar de stad. Kath had haar baan bij de bank weer opgevat. Daar werkte ze ’s ochtends, als Tim in de crèche was. Tussen de middag kregen ze samen een lift van een vriendin, die hen

thuisbracht. Ik hoefde hen alleen maar af te zetten, op weg naar het kamp.

Bij de Stirling Lines – genoemd naar David Stirling, die in de Tweede Wereldoorlog de SAS had opgericht als een lange-afstandseenheid voor operaties in de woestijn – stonden de vaste twee mp's bij de poort. Ze herkenden me, wuifden en haalden de slagboom op. Op het parkeerterrein trof ik Pat Martin, een maat uit het D-Squadron, die juist zijn Scorpio afsloot.

‘Hallo, Pat,’ zei ik. ‘Hoor eens, wil je tegen Tom zeggen dat ik naar het medisch centrum ga? Ik kom later wel naar het squadron.’

‘Geen punt. Is er wat?’

‘Controle. Mijn arm.’

Het was bijna halfnegen. De andere jongens verzamelden zich nu in de Squadron Interest Room voor het ‘gebed’: het appèl en de ochtendinstructie. Ik wist dat Tom Dawson, de sergeant-majoor, mijn boodschap wel zou krijgen. Straks zou ik het hem persoonlijk uitleggen. Tom was een veteraan met meer dan vijftien dienstjaren bij het Regiment. Hij had alles meegemaakt – het staartje van de Dhofar-campagne, de Falklands en de Golf. Op de Falkland Eilanden had hij als een van de weinigen het ongeluk met de Sea King overleefd. Zeventien leden van het D- en G-Squadron en nog zes anderen waren omgekomen toen hun helikopter in zee stortte tijdens een verbindingsvlucht. Hij had me verteld dat hij ook nachtmerries had. Hij kon niet slapen in een donkere kamer met de deur dicht. Als hij wakker werd en zag dat de deur dicht was, sprong hij in paniek uit bed. Door zijn eigen ervaringen kon hij veel begrip opbrengen en ik wist dat hij me zou steunen.

Ik liep meteen naar het medisch centrum en hoopte dat Tracy Jordan dienst had. Er waren twee meisjes die elkaar wekelijks afwisselden bij de receptie. Sheila was klein en mollig, en zo levendig als een plum pudding, maar Tracy was een totaal ander type. Ze was bijna een meter tachtig op haar sokken en ze had woeste, koperkleurige krullen die ze hoog had opgebonden, waardoor ze nog langer leek. Met haar lan-

ge armen en benen maakte ze ondanks haar drie- of vierentwintig jaar nog steeds de indruk van een jong veulen. Ze was een bekende figuur in het kamp omdat ze aan sport deed en tussen de middag vaak met een vriendin ging joggen. En ze scheen onverslaanbaar te zijn met squash. Ze was in topconditie, en als ze midden op de baan ging staan, kon ze haast zonder zich te verplaatsen de bal uit alle hoeken slaan.

Verder wist ik bijna niets over haar, maar het was me vaak opgevallen dat haar ogen glinsterden alsof ze binnenpretjes had. Dat, en de neiging om iemand vriendelijk in de maling te nemen, maakte haar populair bij heel wat jongens. Maar ze wist allang dat de mannen van het Regiment maar aan één ding dachten, en daarom had ze een vaste vriend buiten de basis. Toch was het minder vervelend om je bij de ziekenboeg te melden als Tracy dienst had.

Ik had geluk. Ze zat achter haar bureau in een sneeuwwit sweatshirt en een lichtblauwe spijkerbroek. Het bandje dat haar krullen in een opgebonden staartje hield, was vandaag smaragdgroen. Trok ze haar wenkbrauwen op toen ze me zag binnenkomen?

‘Sergeant Geordie Sharp!’ riep ze met die enigszins spottende stem. ‘Wat kan ik voor u doen vandaag?’

‘Pas maar op,’ zei ik tegen haar.

‘Wat bedoel je?’ En quasiverontwaardigd schoof ze even met haar slanke achterwerk over haar stoel.

‘Dat bedoel ik dus,’ zei ik. ‘Ik kom voor dokter Anderson.’

‘Majoor Anderson is er niet. Kapitein Lester wel.’

‘Ook goed.’

‘Er is nog iemand vóór je. Ga zitten. Je bent zo aan de beurt.’

Ze zocht in een archiefkast naar mijn dossier en gaf me de bruine envelop. Het maakte me niet uit dat Anderson er niet was. Ik had nooit goed met hem kunnen praten. Misschien had ik meer aan die nieuwe vent.

Ik wachtte een paar minuten, totdat het lampje boven de deur van rood op groen sprong. Toen ik naar binnen stapte, zag ik een jonge, fitte man met vroegtijdig grijs haar, dat heel kort geknipt was. Hij

wierp een snelle blik op de envelop en zei: ‘Hallo, George.’

‘Het is Geordie,’ zei ik. ‘Officieel George, maar iedereen zegt Geordie. Vanwege mijn Noord-Engelse accent.’

‘Oké.’ Hij grijnsde even, opende de envelop en las de papieren door. ‘Een verwonding aan je linkerarm,’ zei hij. ‘Een gecompliceerde breuk van het opperarmbeen. Gespalkt en gezet in een Iraaks ziekenhuis.’

Hij haalde een röntgenfoto tevoorschijn, stak die in een gleuf voor een lichtbak tegen de muur en keek ernaar.

‘Is dat het probleem?’

‘Nee, nee. Met mijn arm gaat het goed.’

‘Mag ik even kijken?’

‘Natuurlijk.’ Ik trok de mouw van mijn trui omhoog en legde mijn arm op het bureau. Hij betastte hem zorgvuldig langs de lijn van het litteken en bekeek de röntgenfoto nog eens.

‘Pijnlijk?’

‘Valt wel mee.’

‘Kun je hem goed gebruiken?’

‘Geen probleem.’

‘Draai je hand eens om... en terug. Spreid je vingers... en sluit ze weer. Werk je met gewichten?’

‘Ik ben net begonnen. Niet te zwaar nog. Als opbouw.’

‘Goed. Hoe is dit gebeurd?’

‘Ik ben van mijn motor gelazerd.’

‘Juist.’ Hij pakte mijn pols en bleef stil zitten terwijl hij mijn polslag opnam. Zijn directe, zakelijke aanpak beviel me wel. ‘Wat is dan het probleem?’ vroeg hij.

‘Hoofdpijn,’ zei ik. ‘Steeds erger. En ik heb nachtmerries waar ik doodsbang voor ben.’

‘Heb je je hoofd geraakt bij die val?’

‘Nee, niet dat ik weet. Op dat moment had ik ook geen last van hoofdpijn. Die is pas kort geleden begonnen.’

‘Neem je er iets tegen?’

‘Zo nu en dan een aspirientje of een paracetamol.’

‘Weet je zeker dat je geen middeltjes hebt genomen uit je medische kit? Sommigen van je collega’s dokteren zelf. Dat weet ik.’

‘Nee, nee. Dat spul raak ik niet aan.’

‘En drank?’

‘Nou...’

‘Drink je veel?’

‘Wel wat.’

‘Hoeveel?’

‘Te veel.’

‘Oké.’

Ik moest op de onderzoektafel gaan liggen. Hij pakte zijn stethoscoop en luisterde naar mijn hart. Toen nam hij mijn bloeddruk op met de ouderwetse armband, keek in mijn oren en scheen met een lampje in mijn ogen. Terwijl hij bezig was, vroeg hij nonchalant: ‘Hoe ben je van je motor gevallen?’

‘Het gebeurde ’s nachts. We zaten honderdvijftig kilometer in Irak, achter de vijandelijke linies, om de verbindingstorens en de vezelop-tiekkabels te saboteren. En we loerden op Scud-lanceertrucks. Die nacht moest het squadron verder trekken en een nieuwe schuilplaats zoeken voor de volgende dag. Ik verkende het terrein op een motor. Het was lastig rijden – veel stenen en los grind, met onverwachte diepe greppels. We zagen lichten in de verte, voor ons uit. Rijdende voertuigen. We maakten snelheid om ze af te snijden. Ik kwam in een diep gat terecht dat ik niet had gezien. Ik kreeg de motor boven op me en brak mijn arm tegen een rots.’

‘En toen?’

‘Wilt u het echt weten?’

‘Natuurlijk.’

‘De jongens vonden me en spalkten mijn arm, zo goed en zo kwaad als het ging. Het bot stak aan één kant door de spieren heen. Ze legden me achter in een Land Rover en riepen een helikopter op. Het hoofdkwartier in Saoedi-Arabië coördineerde de reddingsacties met de Amerikanen. Ze stuurden bericht dat een gezamenlijk team een om-